

Mona ousis, muotrėškas  r paukšt 

Nopl k s ousis. Kel  o s l k , soglom it  lap , katr i  s v s  jieg   s k b  i pl kas med  šakas. Laukou p rmuoj  sn iga, kontr  pas ruo s  atlaik t  roden n  viej  g sius.

Ousis aps pl k n s, ale ne v ins. Anou do varn , d d l s joud s snap s, aplonka. Nos veiziej  auks iaus  š ka notop   veiz i v sus  s aukšta. Sos reikšm n , ma ne pond ival .  duomo, k p mes, apatiuo, pru an  varn škas aki  pr izm s  sruodom. Ras t, an  m sl s t p dieliuoj s – nabag , netor ntis sparn , kon t n sparn , an i ( zmuon s) net neplunksnout , pl k  k p tas ousis.

Aple k ta  zmuogo ne manuoma papasakout , tudie, kad svet m  g iven m  kuo nos m ta s va spalva, – raš  Jurga Ivanausk t . – So enout  v skou aple k ta  zmuogo – bepruot šks, pam s s nuors. Jog  zmuogos – v sa dvas  v sor   k tuoks.  zmuogos, k p op  – tek, siov, kint... a gal v ina karta  br dos i op  pasak t , kuoks   anuos vondou pavasari, v sara, rod ni,   ima, auštont, saul  ledont is, mienes inuo. Dail s  r prasmingas Jurgas m sl s.

Je varn   s aukšt  veiziedamuos i mum s  nterpretou, ta mes, v ins k ta pakauš  ne veiziedam ,  s vaizdoujem  enou kas   šal p, pašunio. Tonk , net soabejuojem, a veidruodie pa istama atspindi matuom.

 zmuogos so sava k pš s, katr j truopn  pakavuot  nu v s , sokaišiuot  i g liaus s dvas s kertel s. Katr i karts nu karta  str kst, gouzdindam  v sus aplinkou,  r tus, katr j tuol j. Tumet pagelbie v suomen n s normas: t p negal, t p nieks ned rb, t p nepaduoro. No tomet, kad tikt  nenos  engt , v skou sos k s atgal. Neb nt gal kuoki plunksnel    l ikt nu tuos bloguos s pos s. L k s p ks tonk  k t ms atruoda, k p poikos keistoms... Al , teis b  k ta, tas   k pšioku u zl k  trop nel .  r   tuoki  katr j elgas ger    galvuo teising , net rokouj s teising . Tuok i  zmuon s, tonk  l ikt nesoprast ,  spring  sava teis bie...

 io ont s, sor dij  lap . Muotr ška sogauj  balondu, katr j artie, l giou  r nesp celn , l giou  r š p sau. An i ne t i do varn , an i vaks iuo pa em s... Muotr ška, pas nieroši i kn g . Ana t n, kor anou noneš  joudej  znuok , t n kor kn gas autorios, t s znuok s bova u zkoudav s... Ana, muotr ška so poik  drukta kn ga,   an  v s  tas pats, kon aple anou m sl j varn , sp trijontis  s v ršaus, a balond   s pa emiu.

K ta d ina viel pas tink d dos ousis. Muojoudams pru longa lab nas, vuo ras t lingou, pagal zbr tkus miegstont  viej  o sak ta meliuod j . L taus laš , nespiej  sostuot , plekšteli  i longa, pal kdam  po sav s opeli kštiu peiza us, katr j mainuos , sodar dam  v s nauj s griuovas. G vs pieš n s... Tuoks uors tink gr bams arba kn guom. Kumet pak rst veiziet  i l taus

paišuomus paveikslus ont longa, jemi kninga ěr anuos pagelba jau měslios pieši věs kětuokius vaizdus... Kad ěr vasaras pradě...

Vasaras pradžiuos rĭts... Ousis oŹ longa pamaŹo roŹoujěs, muojoudams sava gleŹnĀs, da nesobrěndosěs lapelěs. KuoŹna rĭta těp pasěsveikěno, ě ons věsa laika atsĀka. Ton rĭta mona palĭduovs apslinkěs. Rasět, dědělěsis Źvěisulĭs par onkstěj paŹaděna, gal paukŹstelě par onkstěj pradiejě ĉĭrautě... Ne, ousis dŹiaugas dongaus mielěnomo, baisě poikio rĭto. Vasaras pradě, AŹ, darbs, ousis oŹ longa ě atuostuogu planĀ – věskas těp harmoningĀ sosěderěn...

Galět dĭvĭtěis, bet těkrĀ Źěltiau palěka...